

bedrifvande å en eller annan ort i behörig ordning tillkomna beslut må, så länge de fiskeberättigade dermed åtnöjas, fortfarande tjena till efterlefnad.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 1 Februari 1869.

Liss Ol. Larsson.

N:o 341.

Af Herr J. E. Johansson: Om ett tillägg till 9 § af Kongl. Förordningen den 13 Juli 1853, angående fattigvården i riket.

Under N:o 65 har till Riksdagen ingått motion om tillägg till 9 § af Kongl. Förordningen af den 13 Juli 1853, angående fattigvården i Riket, hvaruti äfven jag instämmer; men som densamma endast yrkar ersättningsrätt åt fattigvårdssamhälle för underhåll åt fattighjon, som erhållit full försörjning, och under vilkor att fattighjonet sedermera genom arf, gäfva eller dylikt kommit i tillfälle att sig sjelf försörja; så nödgas jag anhålla om ett mera omfattande tillägg till sagde §. Då deruti icke lemnas fattigvårdssamhälle rättighet att af fattighjons tillgångar eller efterlemnad qvarlåtenskap fordra någon ersättning för erhållne »bidrag», om icke full försörjning lemnats; och då det är nog-samt känt, att fattigvårdsbidrag ofta måste lemnas åt icke fullt arbets-föra personer, som likväl icke äro i behof af full försörjning, och hvilka kunna ega egna hus och icke obetydlig lösegendom, hvilket de dock omöjligt kunna undvara under lifstiden; och hvarföre de, i många fall, dels icke kunna eller vilja begära full försörjning, för att få ega och behålla sin egendom, och dels emedan de vilja lefva på fattigvårds-samhällets bekostnad och bespara sina tillgångar åt arfvingarne, hvilka

under tiden icke lemna det ringaste bidrag till fattighjonets försörjning, men som efter dess död fördela qvarlåtenskapen sig emellan; ehuru fattigvårdssamhället under flera år måst lemna bidrag som kan fullt motsvara qvarlåtenskapens värde, finnes nu icke minsta rättighet att återfordra någon ersättning ^{derför}. Häraf följer, att antingen måste fattighjon, som icke äro fullt arbetsföra, helt och hållet förnekas fattigvårdsbidrag, så länge de sjelfva ega något att försälja och upplefva, eller ock måste de genast begära och erhålla full försörjning, ehuru icke i fullt behof deraf. Begge dessa fall äro olämpliga. Om deremot författningen bestämde, att fattigvårdssamhälle egde rätt till återfordran för lemnade bidrag, utan afseende å full försörjning, efter fattighjons död, eller om bidrag, underhåll eller full försörjning, genom arf, gåfva eller dylikt upphör, då blefve fattigvården lindrigare, billigare och rättvisare för både understödsgifvare och tagare.

I anledning af de skäl som häruti i korthet äro anförda och med kännedom om det allt mer och mer tilltagande obehaget af rättegångar i fattigvårdsmål, får jag härmed hos Riksdagen vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t uti underdånig skrifvelse anhålla om ett tillägg till 9 § af Kongl. Förordningen af den 13 Juli 1853, angående fattigvården, i den syftning, att om fattighjon, som erhållit full försörjning eller bidrag, sedermera genom arf, gåfva eller dylikt, kommit i tillfälle att sig sjelf försörja; eller om fattighjon icke erhållit full försörjning, men efterlemnar qvarlåtenskap af hus eller lösegendom, bör fattigvårdssamhället för lemnade bidrag och underhåll af befintliga tillgångar erhålla godtgörelse; dock icke för längre tid tillbaka än högst 10 år.

Om remiss till tillfälligt Utskott anhålles.

Stockholm den 6 Februari 1869.

J. E. Johansson
från Westmanland.